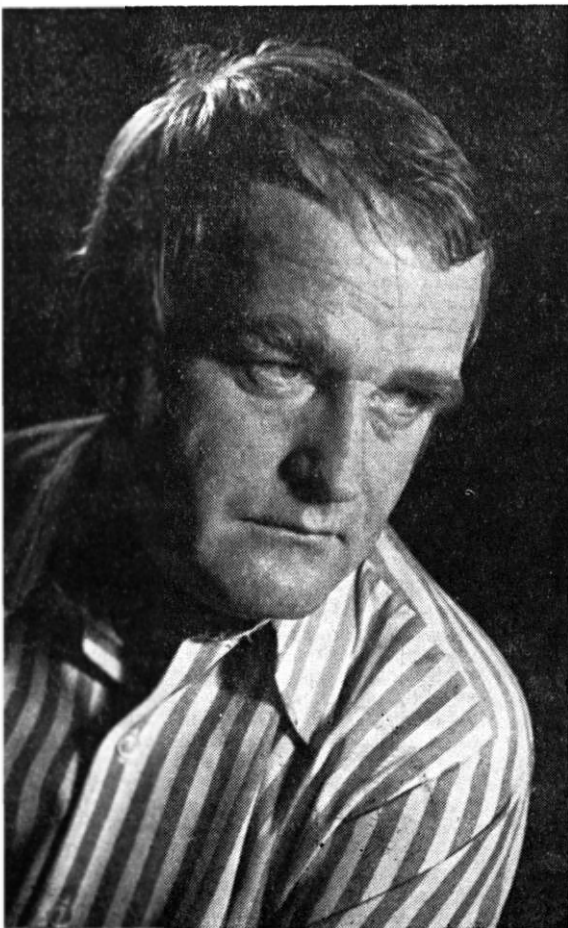

Fortul

piesă în două părți
de

Leonida Teodorescu

Personajele:

ANDREI

LIVIA

NECUNOScutUL

VALENTIN

O VOCE DE FEMEIE

O VOCE

BĂRBATUL CU HAINA
DE PIELE

IULIA

PROCURORUL ABABI

CLIENTUL

PARTEA I

1

Ciudad este că flacăra a apărut mai târziu. Mai întâi s-a auzit o bubuitură teribilă, apoi zgomotul acela de dărâmturi. Și abia atunci a apărut flacăra. Pentru o clipă. Lăsind în urma ei o senzație de lumină. Un fel de ceață. O ceață slabă. Atunci să vedem locul acela pustiu. Atunci s-a auzit strigătul, care la început părea a fi țipăt de cucuvea. Dar era ceva răgușit în țipătul acela, un fel de horcăit. Acesta a fost momentul în care s-a auzit a doua bubuitură. Și un al doilea țipăt. Un urlat de disperare. Și atunci s-au auzit o mulțime de bubuituri și țăcănit de mitralieră și șuierat de bombe. Iar ceața se făcea tot mai densă. Și deodată s-a făcut liniște și ceața s-a risipit și în fața noastră a apărut o piață dintr-un orașel de provincie, o piață cochetă, cu havuz, aproape incredibilă după toate urletele acelea de bombardament. Atita, că era pustie. Și în pustietatea asta a apărut Andrei.

Andrei s-a oprit brusc. Și a rămas nemișcat. Cum poate fi nemișcat un om care așteaptă ceva sau ascultă ceva sau se uită la ceva.

Atunci a apărut Livia. În fundul scenei. Dar s-a oprit brusc. A văzut sau i s-a părut că a văzut ceva.

LIVIA : Hei ! E cineva aici ? (*Liniște. Andrei continuă să stea nemișcat.*) Hei ! Taci ? De ce taci ? (*Liniște. Andrei continuă să stea nemișcat.*) Hei ! Cine ești dumneata ?

(*Cei doi se apropie unul de altul. Între ei n-a mai rămas decât havuzul.*)

ANDREI : Ce dorești ?

LIVIA : Nimic. Nu vreau nimic. Mai întâi am crezut că sînt singură. În piața asta pustie. Pe urmă am văzut o umbră. Și mi s-a făcut frică. Era umbra dumitale.

ANDREI : Acum te-ai lămurit. Pleacă.

LIVIA : Unde să plec ? N-am unde să mă duc. Și așa am scăpat ușor.

ANDREI : Poftim ?

LIVIA : Am avut noroc. N-am crezut nici odată că am noroc. Dar astăzi am avut noroc. Și dumneata ai avut noroc.

ANDREI : Ce-ai spus ?

LIVIA : Mi-am zis că s-a terminat. Cînd am auzit șuieratul. N-ai auzit șuieratul ?

ANDREI : Ba da.

LIVIA : Și nu ți-a fost frică ? N-ai crezut că s-a terminat ?

ANDREI : Ce ? Ce să se termine ?

LIVIA : Eu așa am crezut. Și mi-a părut bine că nu sînt singură. Eram singură de tot. În toată casa nu mai era nimeni. E o casă în fundul grădinii. În orașul nostru sînt o mulțime de case în fundul grădinii.

ANDREI : Sînt. Acum nu mai are nici o importanță.

LIVIA : Dar nu e vorba numai de casă. Mi-a părut bine că n-am pe nimeni, înțelegi ? Ce-aș fi putut să fac ? Dacă nu eram singură ? Dar pe urmă mi s-a făcut frică. Știi, auzeam fluieratul și eram singură în toată casa. Și era întuneric. N-ai voie să aprinzi lumina. Cînd se bombardează. Probabil că știi.

ANDREI : Știu.

(*Livia ocolește havuzul și se oprește în fața lui Andrei.*)

LIVIA : Nu ești de-aici. Din oraș.

ANDREI : Ba da. Sînt.

LIVIA : Nu te cunosc.

ANDREI : Nici eu nu te cunosc.

LIVIA : Nu m-ai văzut niciodată ?

ANDREI : Nu.

LIVIA : Ești sigur ?

ANDREI : Te cunosc toți ?

LIVIA : Lucrez la poștă. Și nu e decît o poștă. Aici.

ANDREI : Da. Nu e decît una singură. Și ce-i cu asta ?

LIVIA : Nu ești de-aici. Ajutor !

(*Dar strigătul Lievei a fost sufocat. Andrei a sărit spre Livia și i-a închis gura. Livia s-a împiedecat și a căzut. Andrei vrea s-o ajute, dar se moaie brusc și se așază pe marginea havuzului. Deodată, totul dispare — havuzul, piața, Livia.*)

(Celula unei închisori. Andrei și Valentin stau pe treapta unei scări. În fața lor se văd trei umbre : două de bărbat și una de femeie.)

VALENTIN : Trebuie să evadăm. Și n-avem decât trei ore.

ANDREI : Donă ore și patruzeci și cinci.

VALENTIN : Ce te neliniștește ?

ANDREI : Nimic. Am fost în pare. Între castani. M-am gândit că a fost o chestie grozavă. Că am făcut rost de planurile depozitelor de armament. Și că n-a mai rămas decât un lucru simplu de făcut. Să transmitem planurile. Și lucrul ăsta simplu nu s-a mai făcut. Ne-au arestat pe toți cinci. Și planurile ne așteaptă în ascunzătoarea lor. Între castani.

VALENTIN : Blestemată închisoare ! O celulă îngropată în pământ. Un coridor plin de soldați și asta e tot.

ANDREI : Nu prea văd cum o să evadăm.

VALENTIN : Trebuie să fie o soluție. Totul e s-o găsim. Ei nu știu nimic de planuri. Țasta e un punct cistigat.

ANDREI : Crezi ?

VALENTIN : Ei vor un nume. Un nume și atita tot. Șeful organizației din oraș. Dar de planuri habar n-au. Ce-a fost înainte aici ? Un fort ?

ANDREI : Da. Un fort. E foarte cunoscut în oraș. Toată lumea știe de fort. Dar nimeni nu știe că a fost transformat într-o închisoare. După ce a început războiul, s-a mărit paza. S-a crezut că e un fel de școală militară sau așa ceva.

VALENTIN : N-am fost niciodată într-un fort. N-am văzut decât de departe. Unul sau două. De aici nu se poate fugi. Sunt prea mulți paznici pe coridor. Ne curățăm în două minute. Am spus două minute ? Am spus mult.

ANDREI : Da. Nu putem nici să ne batem. Nici să săpăm vreun tunel sau așa ceva.

VALENTIN : Nu ne rămâne decât să-i păcălim.

ANDREI : Ușor de zis...

VALENTIN : Taci !

ANDREI : Ce ?

VALENTIN : Taci !

ANDREI : Ce ?

VALENTIN : Taci ! Am găsit ! Vom evada ! *(Valentin se uită atent la Andrei, apoi la ceilalți trei care nu se văd.)* Cineva dintre noi va evada.

(Lumina unei explozii, ticăitul puternic al unui ceas, cele trei umbre încep să se agite.)

VALENTIN : Nu m-ai înțeles. Ina. Imi pare rău. Nu putem să fugim. Pe unde să fugim ? Pe un coridor plin de paznici ? Plin de paznici înarmați ? Știi câți sînt ? Douăzeci și patru ! Vrei să ne batem ? Cu ce ? Cu pantofii ? Te rog să taci. Lasă-mă să termin. V-am spus că avem un atu. Ei vor numele șefului organizației. Atît. De asta ne-au arestat pe toți cinci. Habar n-au că sîntem un grup. Au dat de noi și ne-au arestat. Foarte bine. Le dăm numele șefului organizației. Dar nu pe cel real. Pe unul dintre noi. Și ei îl vor elibera pe trădător.

O VOCE DE FEMEIE : Trădător ! Trădător ! Trădător !

VALENTIN : Prostii. Nu pricepi că nu e o trădare adevărată ? Trebuie să transmitem planurile ! Trebuie ! Trebuie ! Altfel, la ce am mai venit în orașul ăsta ? În excursie ?

ANDREI : Cred că te-am înțeles.

VALENTIN : Spune mai departe.

ANDREI : Și dacă maiorul nu se va ține de cuvînt ? Și nu-l va elibera pe trădător ? Pe cel care se va da drept trădător. *(Scuzîndu-se.)* Trebuie să-i spun într-un fel.

VALENTIN : Spune-i cum vrei. N-are nici o importanță.

ANDREI : Dacă maiorul nu-l va elibera ?

VALENTIN : Nu e nimic sigur.

ANDREI : Există riscul ăsta ?

VALENTIN : Și ce-ai vrea tu ? Să nu existe nici un risc ?

ANDREI : Ba da. Vreau să existe. Atunci e o soluție adevărată.

VALENTIN : Mai e o poveste.

ANDREI : Cred că mai sînt o mulțime de povești. Cine o să fie șef ? Cine o să fie denunțat drept șef ?

VALENTIN : Asta e simplu.

ANDREI : Crezi ?

VALENTIN : Da.

ANDREI : Cine ?

VALENTIN : Eu.

ANDREI : Tu ?

VALENTIN : Da. Eu.

ANDREI : Nu fi erou, Val. Te rog frumos. Nu pot să-i sufăr pe eroi.

VALENTIN : Nu sînt erou. N-am încotro. Tu, nea Maxim și Liviu sînteți din oraș. S-ar putea să vă cunoască. Și să nu țină păcăleala. Eu sînt din afara orașului. Asta e tot. E destul de simplu, nu-i așa ?

ANDREI : Este. Și Ina e din afara orașului.

VALENTIN : Las-o pe Ina. Asta nu e treabă de femeie.

ANDREI : Nu e ?

VALENTIN : Nu e.

ANDREI : Bine, Val. E-n regulă. E treaba ta. La urma urmei. Dar eu nu evadez.

VALENTIN : Cum ?

ANDREI : Pe mine să nu contați. (Incet.)
Nu pot să fiu trădător.

VALENTIN : Îmi pare rău, Andrei. Mi s-a părut că m-ai înțeles.

ANDREI : Te-am înțeles, Valentin. Nu m-ai înțeles tu pe mine. Știi ce-or să spună cei de-afară ?

VALENTIN (incet) : Te-ai gândit și tu la asta ?

ANDREI : M-am gândit. Te iau ăștia. Și tu spui că Valentin e șeful organizației. Și atunci ăștia îți dau drumul. Și te duci la ai noștri. Și ai noștri te întrebă : de unde vii ? Și tu : din închisoare. Și ei : dar ceilalți ? Și tu : au rămas acolo. Și încep explicațiile. Un milion de explicații. Și-o să-ți ridă în nas. Și-o să-ți spună că au mai văzut escroci ca tine. Care mai întâi au trădat, și-au asigurat pielea și pe urmă le-a venit pofta să fie eroi. Și-o să-ți dea și exemple. O să-ți dea exemple cite vrei. Evadezi. Și după asta începi să mori. Puțin cite puțin. Și umbli pe străzi ca o stafie.

VALENTIN : Nenorocirea e că nu putem stabili. Cine va evada.

ANDREI : Cum ?

VALENTIN : Mai e o poveste. Din păcate. Nu putem stabili. Cine va evada. Pentru că mai există un risc.

ANDREI : E-n regulă.

VALENTIN : Nu cred. S-ar putea să fim împușcați. Pe rind. Dacă nu spunem cine e șeful organizației. Înțelegeți ? Noi fixăm pe cineva. Pe cel care va evada. Și poate că el va fi luat ultimul. La interogatoriu. Acolo, sus. În camera aia albastră. Ceilalți n-au spus nimic. Și au fost împușcați. El spune. Dar ce spune el sună ca un banc. Ca o glumă timpită. Nu mai interesează pe nimeni. Pentru că ceilalți patru au fost împușcați.

ANDREI : Impușcați ? Da. Impușcați. Cred că nu mai e nimic de făcut.

VALENTIN : Ba da.

ANDREI : Ce ?

VALENTIN : Să evadeze primul. Primul care va fi luat.

ANDREI : Primul ?

VALENTIN : Da. Primul. (Lumina unei explozii, ticăitul puternic al unui ceas, cele trei umbre încep să se agite.) Ce caraghios... N-am fost niciodată într-un fort. Când am fost copil, am vrut foarte mult să umblu printr-un fort. Fortul ăsta n-a avut nume ?

ANDREI : Nu știu. Poate că da. Dar acum toată lumea îi spune fort, și atât. (Mai tare.) Fort, și atât ! (Tipind.) Fort, și atât !

(Din nou lumina unei explozii. Zgomot de pași. Zgomotul devine din ce în ce

mai puternic. Cele trei umbre încremenesc. Lumină normală. Se aude un zgomot de pași.)

VALENTIN : Vin să ne ia. Au trecut de corvora moale. Unul e încălțat cu pantofi și trei cu cisme. Maiorul cu trei paznici. Primul luat va evada ! Primul luat va evada !

(Liniște. Nu se aud decât pașii celor patru. O bătaie scurtă și trei dintre ei s-au oprit. Al patrulea mai face un pas. Se oprește. Il face și pe al doilea. În loc să se introducă o cheie. Ușa se deschide.)

O VOCE : Dumneata.

(Andrei tresare.)

VALENTIN : Du-te, Andrei. Du-te ! (În șoaptă.) Denunță-mă ! Nu fi cîrpă ! Denunță-mă !

O VOCE : Dumneata !

VALENTIN : Nu te gîndi la ceilalți. Nu te gîndi la cei de afară. Denunță-mă ! Nu fi cîrpă !

O VOCE : Dumneata !

ANDREI : Eu ?

VALENTIN : Nu te gîndi la nimic. Gîndește-te că mă denunți ! Atît ! Mă denunți, și atît ! Mă denunți, și atît ! Nu fi cîrpă ! Să spună ce vor. Cei de afară.

O VOCE : Hai.

ANDREI : Noroc, Val. Auzi ? Noroc !

VALENTIN : Succes, bătrîne.

3

(Piața. Havuzul. Andrei se apleacă și o ajută pe Livia să se scoale.)

ANDREI : Să nu mai urli. Altfel îți pun un căluș. Și n-am nici un chef.

LIVIA : Ești jefuitor ?

ANDREI : Ce jefuitor ?

LIVIA : Bandit. Asta vreau să spun. Spune sincer. Ești bandit, nu-i așa ?

(Andrei i-a închis din nou gura. Dar cu mai multă grijă, de data asta.)

ANDREI : Îmi pare rău. Dar erai gata să urli din nou. Ți-am spus să nu mai urli.

LIVIA : Nu mai strig. Altfel mă stringi de gît, nu-i așa ?

ANDREI : Nu te string.
LIVIA : Ai un pistol. Sînt sigură că ai un pistol.
ANDREI : N-am. Pot să te anunț că n-am.
LIVIA : Sau un cuțit. Dacă n-ai pistol.
ANDREI : Ce vrei să știi ?
LIVIA : Atunci ai o altă metodă.
ANDREI : Metodă ? Ce metodă ?
LIVIA : Cum să-i omori. Pe cei care te recunosc. Cum i-ai omorît peăștia trei.
Sînt de la poliție, nu-i așa ?
ANDREI : I-au omorît schije.
LIVIA : Dar pe ceilalți ? Care nu sînt de la poliție. Cum îi omori ?
ANDREI : De ce să-i omor ?
LIVIA : Ca să nu te vîndă. Poliției.
ANDREI : E greu să mă vîndă. Abia am evadat.

LIVIA : Am știut eu. S-a pus un preț. Cînei mii de jefuitor.
ANDREI : De asta ai urlat ?
LIVIA : Nu ! Mi-e frică. Groaznic de frică. Întotdeauna mi-a fost frică de jefuitori.
Dar n-am văzut nici unul. Pînă acum.
ANDREI : De jefuitori ?
LIVIA : De obicei vin din alte orașe. Cînd începe bombardamentul. Intră în casă și fură. Am auzit că unul a ajuns milionar. Și dacă dau de cineva, îl omoară. N-ai auzit deăștia ?
ANDREI : Nu. Sau am auzit și am uitat.

(Livia îl privește lung și ride încet.)

LIVIA : Știi ce le fac ?
ANDREI : Jefuitorilor ?
LIVIA : Da. Jefuitorilor. Îi judecă scurt și-i împușcă. Știi unde e parcul ?
ANDREI : Știu.
LIVIA : După parc e un zid. E un fort vechi. Și unul din ziduri dă spre parc. Unul din zidurile fortului, vreau să spun. Îi pun acolo și-i împușcă. Se spune că soldații stau ascunși printre copaci.
ANDREI : Cam tare.
LIVIA : Gîndește-te că ești femeie și că ai copii. Și că apare un jefuitor. Ce poți să faci ? De asta mi-a părut bine că nu sînt singură.
ANDREI : N-ai copii ?
LIVIA : N-am pe nimeni.
ANDREI : Cum te cheamă ?
LIVIA : Livia.
ANDREI : Livia ? E un nume frumos. Și tu ești o fată frumoasă.
LIVIA : Mi-e frică.
ANDREI : N-am știut nimic de jefuitoriiăștia. Ori, pur și simplu, nu m-am gîndit la asta. Știi cum se întîmplă. Nu te gîndești la un lucru. Pur și simplu, nu te gîndești. Dar lucrul acela există. Și într-o zi vine peste tine. Sînt mulți ?
LIVIA : Jefuitori ?
ANDREI : Da.
LIVIA : Nu știu. Am auzit că vin din alte orașe.
ANDREI : Sst ! Mi s-a părut că țipă cineva.

LIVIA : Nu prea au ce face astăzi.
ANDREI : Au căzut totuși niște bombe. N-o să-mi spui că n-ai auzit exploziile.
LIVIA : Le-am auzit. Dar au căzut în fort.
ANDREI : Unde ?
LIVIA : În fort. Nu mi-ai spus că ești din oraș ? Atunci, cum de nu cunoști fortul ?
ANDREI : Îl cunosc. Îl cunosc foarte bine. Dar cred că ești nebună. N-a căzut nici o bombă în fort. Ești beată ? N-a căzut nici o bombă în fort. Nimic ! Pleacă !
LIVIA : Toate ! Toate au căzut acolo ! Dar acolo nu era nimic ! Nimic ! E un mare ghinion, nu-i așa ? Pentru tine ! Să cadă bombe în fort ! Hahaha ! Un fort vechi și nenorocit. Niște pietre. O grămadă de pietre. Și atît ! Hahaha !
ANDREI : Taci !
LIVIA : Ce-o să faci cu bolovanii ? Cu bolovanii ăia nenorociți ! Hahaha !
ANDREI : Taci !
LIVIA : Hahaha ! Ai venit degeaba ! Degeaba ! Vrei să furi fortul ? Un fort dărimat ! Și-o să te prindă poliția ! Și te-mpușcă ! Ajută-i, Doamne ! Ajută-i pe polițiști să-l împuște ! *(Livia cade în genunchi.)* Doamne ! Te roagă un suflet de femeie ! Un suflet îngrozit, de femeie ! Ajută-i pe polițiști ! Ajută-i să-l împuște ! Ia aminte la mine, Doamne ! Și nu mă părăsi ! Să cadă păcatul morții lui asupra sufletului meu ! Asupra sufletului meu îngrozit ! Ajută-i, Doamne ! Ajută-i pe polițiști să-l împuște !
ANDREI : Taci !

(Livia se scoală în picioare. Se dă puțin înapoi.)

LIVIA : Ajutor !

(Andrei se apropie încet de Livia.)

ANDREI : Ți-am spus să nu mai urli ? Ți-am spus ?
LIVIA : Nu ! Nu mă omori ! Te rog frumos. Să nu faci asta. E adevărat că sînt singură și că n-am copii și că n-o să-i pară rău nimănui după mine... Dar aș vrea să mai trăiesc. Întelegi ? Am spus o prostie ?
ANDREI : N-ai spus nici o prostie. Nu-ți fac nimic. Nici nu m-am gîndit să te omor. N-o să te omoare nimeni. Nici odată. O fată frumoasă ca tine nu poate fi omorîtă. Liniștește-te. Nu sînt bandit și n-am de gînd să jefuiesc pe nimeni.
LIVIA : Nu ești. Sînt sigură că nu ești.
ANDREI : Și n-am venit de nicăieri. Sînt chiar din orașul ăsta. Și e foarte curios că nu te-am văzut pînă acum. Îmi pare rău că nu te-am văzut pînă acum. Ne-am fi întîlnit altfel. Astăzi.
LIVIA : Ești de-aici. Sînt sigură că ești de-aici. Și te-am văzut. Sînt sigură că te-am văzut. Vrei să mă jur ?

ANDREI : Nu te mai jura. Nu ești sigură de nimic. Și ți-e frică de mine. Nu trebuie să-ți fie frică de mine. Numai să nu țiți. Te rog să nu mai țiți.

LIVIA : Nu mai fac.

ANDREI : E-n regulă. Dar cred că te-ai înșelat. În chestia asta cu fortul. Nu se poate. Sint sigur că nu se poate. Să fi căzut bombele acolo.

LIVIA : Au căzut. Îmi pare rău. Dar ce poți să faci cu niște bolovani ? Nu sint buni la nimic. Am trecut prin parc. Când am fugit de-acasă. Și de acolo se vede fortul. Când ajungi pe malul lacului.

ANDREI : Numai dacă ești la debarcader.

LIVIA : Am fost la debarcader.

ANDREI : Acum ți-a venit ideea cu debarcaderul. Nici nu știi unde e debarcaderul.

LIVIA : Știu. Am fost la debarcader.

ANDREI : Și ? Ce-ai văzut ?

LIVIA : Nimic. N-am văzut nimic.

ANDREI : Cum, nimic ?

LIVIA : Nimic. Nu mai există fortul. S-a dus și zidul și tot. Nu erau decît niște flăcări. Care se ridicau de undeva de jos.

ANDREI : Afta tot ?

LIVIA : Afta tot. Pe urmă a mai căzut o bombă.

ANDREI : Tot în fort ?

LIVIA : Tot în fort. Cred că l-au confundat. Aia de sus. L-au confundat eu ceva. Nu știu cum se vede de sus. Dar niște bolovani ? Ce să faci cu niște bolovani ?

ANDREI : Și a explodat ?

LIVIA : Bomba ?

ANDREI : Da.

LIVIA : De ce să nu explodeze ? Cred că n-a mai rămas o piatră întreagă. Din fortul ăla. Bine că n-a căzut pe vreo casă. Cine știe cîți ar fi murit... A fost foarte puternică.

ANDREI : Bomba ?

LIVIA : Da. Bomba. Pe urmă am fugit. Mi-a fost frică să nu cadă în parc. Vreo bombă. Din greșeală.

ANDREI : N-a mai rămas nimic ?

LIVIA : Nimic.

(Andrei se îndepărtează de Livia și se așază pe marginea havuzului. Își aprinde o țigară.)

ANDREI : N-am mai fumat de cîțiva ani. Trei sau patru. Dar acum o oră și ceva am intrat într-un debit. Și mi-am luat un pachet de țigări. Dumneata fumezi ?

LIVIA : Nu.

ANDREI : E-n regulă. Poți să pleci.

LIVIA : N-a sunat stingerea.

ANDREI : O să sune. Nu trebuie să-ți faci prea multe griji. În privința asta.

LIVIA : Ți pare rău de fort, nu-i așa ? Cred că te-ai jucat acolo. Când ai fost mie. Și ai crezut că e un castel părăsit.

Și că înăuntru se află un marchiz. Sau o prințesă. Dar, de fiecare dată, era un soldat. La intrare. Și n-ai fost niciodată înăuntru.

ANDREI : Am fost.

LIVIA : Ai fost ? Eu n-am fost. Dar îmi pare și mie rău de fort.

ANDREI : Fort, și atît. Fort, și atît. Fort, și atît.

LIVIA : Dar m-am bucurat. Am și dansat puțin. În parc. Și am cîntat. Dar pe urmă mi s-a făcut frică. Și am fugit.

ANDREI : Ai cîntat ?

LIVIA : Și m-am rugat. Am vrut să mulțumesc cuiva. Că au căzut bombele în fort. Ce-ai fi vrut ? Să cadă pe niște case ? Undeva unde sint oameni ?

ANDREI : Taci !

LIVIA : Să poți fura ? Banditul ! Ajutor !

ANDREI : Urlă ! Urlă cît vrei !

LIVIA : Ajutor ! Ce-i asta ?

(S-a auzit un şuierat, urmat de o bubuitură.)

ANDREI : Jos !

LIVIA : Unde ? Ajutor !

ANDREI : Jos !

(Andrei se aruncă asupra Lievei. O trîntește. O ține strîns. Livia nu poate să se miște.)

LIVIA : Ajutor !

(În aceeași clipă s-a auzit o nouă bubuitură, urmată de alte cîteva.)

ANDREI : Depozitele. S-au dus dracului depozitele.

LIVIA : Banditul ! Lasă-mă !

ANDREI : Jos ! Depozitele de armament ! Ai auzit de ele ! Le-a atins o bombă.

(S-au auzit din nou cîteva bubuituri.)

LIVIA : Depozite ? Ce depozite ? Nu sint nici un fel de depozite.

ANDREI : Sint. Dar acum o să sară în aer.

LIVIA : Minți ! Nu e nimic ! Nici un depozit ! Știu ! Nici un depozit !

(O lumină puternică a flîlîit în piață și a dispărut.)

ANDREI : Lipește-te ! Lipește-te de pămînt !

LIVIA : Nu vreau !

ANDREI : Fii cuminte. Ești o fată drăguță. Și trebuie să ai grijă de tine. Îmi placi. Pe cuvîntul meu că-mi placi. Mă mir. Că nu te-am văzut pînă acum. Nu știu cum dracu' se face.

LIVIA : Banditul !

(O lumină puternică se rostogolește din nou prin piață.)

ANDREI : Nu te speria. Cine știe... Poate scăpăm.

(O serie de bubuituri din ce în ce mai puternice.)

LIVIA : Ajutor !

(O bubuitură îngrozitoare. O lumină puternică. Din cauza luminii nu se mai vede nimic. Se aude doar strigătul Liviei : „Ajutor !” Liniște. Lumina se micșorează. Un cerc de lumină. În mijlocul cercului e Bărbatul cu haină de piele. Cîntă, acompaniîndu-se la chitară.)

BĂRBATUL CU HAINĂ DE PIELE :

În urma mea sînt umbre mișcătoare
Și-s pomi aproape înnegriți de vînt.
Pe undeva sînt cinci bucăți de soare
Bătute-n cuie-n boabe de pămînt.
Pe lingă pomi alunecă zăpada
Și-un strigăt pică-nceț de prin văzduh,
Și pasul meu continuă să cadă
Pe bălți, asfalturi și bucăți de duh.
În urma mea sînt bălți și-asfalturi ude
Și șapte străzi s-au șters treptat de fum,
Deasupra mea nu-i nici o frunză crudă,
În urma mea-s trei pomi uitați pe drum

(Cercul de lumină se micșorează încet, pînă dispare.)

PARTEA a II-a

1

O stație de autobuz în cîmp gol. Undeva, în spate, e un telefon public, cam ridicol în peisajul acesta.

Un bărbat care așteaptă. Într-un mod ciudat. Cinci pași înainte, se oprește, cinci pași înapoi. Și reîncepe ciclul. Cînd s-a oprit prima dată, nu s-a văzut prea bine cine e. Fie că era prea departe, fie că s-a întors prea brusc. Acum, iar a făcut cinci pași, s-a oprit și s-a întors. E Andrei. Dar au trecut destul de mulți ani și Andrei e acum un bărbat matur, trecut, probabil, prin multe.

Zgomotul unei mașini care frînează brusc. Zgomot de pași. Apare Necunoscutul. Se apropie de Andrei.

NECUNOScutUL : Salut, bătrîne.

ANDREI : N-am plăcerea să te cunosc.

NECUNOScutUL : Am zis că mă cunoști ?

Am zis — salut, bătrîne. Te deranjează chestia asta ?

ANDREI : A venit autobuzul ? S-a oprit mai încolo ?

NECUNOScutUL : Aștepti autobuzul ?

ANDREI : Altfel, la ce-aș mai sta ?

NECUNOScutUL : Te privește. N-am venit cu autobuzul. Am venit cu un autostop. Sper că știi ce-i aia autostop.

(Zgomotul mașinii care demarează brusc. Zgomotul dispare.)

ANDREI : Cred că te-a așteptat.

NECUNOScutUL : N-avea de ce să mă aștepte. I s-a ars un semnalizator, a stat să-l repare. *(Se aude un nou zgomot de mașină. Mașina e încă departe.)* Nu te

mai uita degeaba. Nu e autobuzul. Mai ai pînă la autobuz. Nu prea vine el la fix, dar, oricum, mai ai. N-ai umblat prea des pe-aici, nu-i așa ? Altfel, ai fi știut cum devine cazul cu autobuzul.

ANDREI : Ești foarte bine informat.

NECUNOScutUL : Sint. Dacă ai interes, te informezi, este ? Întrebare: de ce am venit în pustietatea asta ? Răspuns : ca să aștept autobuzul.

(Zgomotul mașinii s-a apropiat și a trecut.)

ANDREI : Ce vrei ?

NECUNOScutUL : Gologanii.

ANDREI : Ce ?

NECUNOScutUL : Gologanii. Cîți ai ? Lasă, nu mai băga mîna-n buzunar. N-o să scoți o pușcă mitralieră de acolo. Taci ? Hahaha ! Ți-e frică de mine. Am eu

ceva care înspăimintă, este ? Imi pare rău. Dar am nevoie de gologani.

ANDREI : Alteceva.

NECUNOSCUȚUL : Alteceva, nimic. Dumeata aștepti ceva și eu aștept ceva. Altfel, la ce dracu' să mai vii aici ? Numai că eu am nevoie de gologani. Asta e șmecheria.

ANDREI : Și-ți merge bine ?

NECUNOSCUȚUL : Ce să-mi meargă ?

ANDREI : Chestia asta. Vii aici, vezi un fraier în stație, îi zici vreo două vorbe și-i umfli banii.

NECUNOSCUȚUL : Și dacă fraierul n-are bani ?

ANDREI : Sint mulți ?

NECUNOSCUȚUL : Sper să nu-ți închipui că vin băieții cu milioanele. Pentru bere, țigări și gustarea de dimineață.

ANDREI : Și-ți rentează ?

NECUNOSCUȚUL : Poate că până la urmă o să renteze. Trag și eu nădejdea asta. Acum, însă, chiar am nevoie de gologani.

ANDREI : Cît ?

NECUNOSCUȚUL : Imi dai ?

ANDREI : Cît ?

NECUNOSCUȚUL : Hahaha ! Este că am o față care înspăimintă ? Este ? Am o față formidabilă. Hahaha !

ANDREI : Dacă mai rizi mult, nu-ți mai dau nimic.

NECUNOSCUȚUL : Ai fi în stare.

ANDREI : Am și eu o față care înspăimintă ?

NECUNOSCUȚUL : Parcă te cunosc de undeva.

ANDREI : N-ai de unde să mă cunoști.

NECUNOSCUȚUL : Am impresia că te cunosc foarte bine. Dar nu știu dacă trebuie să mă bucur sau nu.

ANDREI : N-ai de unde să mă cunoști.

NECUNOSCUȚUL : Sigur ?

ANDREI : Sigur. Ai un chibrit ?

NECUNOSCUȚUL : Chibrit am. Cu țigările e mai rău. Am uitat să-mi cumpăr.

ANDREI : Ai uitat ? Și dacă n-ai fi uitat ?

NECUNOSCUȚUL : Aș fi cumpărat.

ANDREI : Cu ce ?

NECUNOSCUȚUL : Hahaha ! Te-am prins ! Ai înghițit gălușca ! Hahaha ! Te-am jucat tare ! Formidabil ! Hahaha ! Te-am făcut praf ! Pulbere ! Hahaha !

ANDREI : Ce ?

NECUNOSCUȚUL : Pulbere ! Hahaha !

ANDREI : Gata ? Ai terminat ?

NECUNOSCUȚUL : Ai înghițit gălușca ! Hahaha !

ANDREI : Ce ? Hahaha ! Și eu am vrut... Hahaha ! Am vrut să-ți dau bani ! Hahaha ! Vreo două, trei sute ! Mi-am zis... Hahaha ! N-are noroc, săracul ! Hahaha ! Să-i dau și eu ! Două, trei sute ! Hahaha !

NECUNOSCUȚUL : Ce ? Hahaha ! Sute ? Ce să fac eu sutele ? Am și eu hîrtoage. Imi trebuie mărunți. Pentru telefon. În-

telegi ? Hahaha ! Pentru o convorbire interurbană. N-am decît o monedă. De un leu. Și dacă-mi spune să revin după cinci minute ? Sau înghite moneda blestemul ăsta de aparat ? Cu ce să mai vorbesc ? Cu promisiuni ?

ANDREI : N-am. Imi pare rău. N-am deloc.

NECUNOSCUȚUL : Nu-i nimic. Mai stai puțin și dau un telefon, la noroc. Dacă nu iese, aștept autobuzul. N-o să mor cu telefonul de gît.

ANDREI : Vrei o țigară ?

NECUNOSCUȚUL : Mulțumesc. Unde dracu' am pus chibritul ? A, uite-l.

(Cei doi își aprind țigările.)

ANDREI : Zici că-ntîrzie autobuzul ?

NECUNOSCUȚUL : N-ai mai fost pe-aici ?

ANDREI : În stație ?

NECUNOSCUȚUL : Da.

ANDREI : Nu. E frumos aici, nu-i așa ?

Cîmp mult, un deal la orizont și un drum care duce undeva.

NECUNOSCUȚUL : Trebuie să vii de cîteva ori. Abia după asta începi să simți locul. Să-l miroși. Aici suflă tot timpul un vînt caldut. Uneori îți vine să dai o raită pe aici numai ca să simți vîntul.

ANDREI : Înțeleg. Ai mai fost de multe ori pe-aici, nu-i așa ? Nu prea pricep. Ce treburi poți să ai prin locurile astea ?

NECUNOSCUȚUL : Prea vrei să pricepi repede. Și totul.

ANDREI : Nu vreau să pricep nimic. As-tăzi. Vreau să mă uit la cîmp. La drum. La deal. Și să văd autobuzul. Cînd o să vină. Uite, am găsit o monedă. De un leu. Poate-ți folosește la ceva. Nu știu cum de-a ajuns la mine.

NECUNOSCUȚUL : Ei, da. Mare lucru. O monedă de un leu.

ANDREI : N-am avut decît hîrtoage.

NECUNOSCUȚUL : Nu-ți bate capul. O ai de-acum zece zile.

ANDREI : N-o am de-acum zece zile.

NECUNOSCUȚUL : Întotdeauna ești așa de sigur ?

ANDREI : A fost o vreme cînd n-am avut nevoie de bani. Deloc.

NECUNOSCUȚUL : Hahaha ! Am avut și eu o perioadă. Pînă la vîrsta de patru ani și trei luni. Dar de-atunci au trecut mai mult de zece zile. Mulțumesc pentru monedă. Mă duc să-necerez telefonul. Ține, ține. (Necunoscutul face cîțiva pași. Se o-prește.) Ești sigur că n-ai avut moneda asta în buzunar ?

ANDREI : Te interesează ? Sint sigur.

NECUNOSCUȚUL : Nu înțeleg cum dracu' poți fi sigur de o monedă de un leu.

ANDREI : Vrei o explicație ?

NECUNOSCUȚUL : Pot să dau și eu o explicație. Ai mai fost pe-aici. Asta e explicația.

ANDREI : N-am fost.

NECUNOScutUL : Atunci, de unde te cunoștii ?

ANDREI : N-ai de unde să mă cunoști.

NECUNOScutUL : Ești foarte sigur, maestre.

ANDREI : De asta ? Sînt. Nu ne-am văzut niciodată, înțelegi ? Niciodată.

NECUNOScutUL : Niciodată ? Să nu mai spui prostia asta. Niciodată e un lucru pe care nu-l știe nimeni. Nimeni. Pri-cepi ? Observ că ai început să zîmbești din ce în ce mai des.

ANDREI : Eu am cunoscut puțin chestia asta. Niciodată. *(Necunoscutul izbucnește în ris și se duce spre cabina telefonică. Andrei își reia plimbarea. Cinci pași înainte, se oprește, se întoarce, cinci pași înapoi. Necunoscutul revine de la cabina telefonică.)* Ai vorbit ?

NECUNOScutUL : N-am vorbit. Nu răspun-de nimeni. Sună-ntruna. Dar sună degeaba. Ia-ți leul.

ANDREI : Ține-l. N-am nevoie de mărunțiș.

NECUNOScutUL : N-auzi că nu răspunde nimeni ? Cred c-am întîrziat prea mult cu telefonul. Abia acum îmi dau seama de asta.

ANDREI : Era ceva important, nu-i așa ?

NECUNOScutUL : Destul de important.

N-are nimic. Stai de mult aici ?

ANDREI : Stau de o bucată de vreme.

NECUNOScutUL : N-ai văzut un bărbat ?

ANDREI : Un bărbat ?

NECUNOScutUL : Da.

ANDREI : Cum arată ?

NECUNOScutUL : Nu știu.

ANDREI : Nu știi ?

NECUNOScutUL : Nu știu. Ce te uiți la mine ? Nu știu cum arată, și basta. Ai văzut vreun bărbat de cînd stai aici ?

ANDREI : Nu. Am fost singur. Pe urmă am auzit o mașină și ai venit dumneata.

NECUNOScutUL : N-ai văzut ?

ANDREI : Nu.

NECUNOScutUL : Gîndește-te bine. Poate că a trecut pe-aici. Sau puțin mai încolo. Trebuie să aibă ceva în mînă. O valiză sau așa ceva.

ANDREI : Nu.

NECUNOScutUL : Trebuie să vină pe dru-mul ăla. Îl vezi ? E o închisoare în spate. De acolo trebuie să vină.

ANDREI : Din închisoare ?

NECUNOScutUL : Da.

ANDREI : Astăzi ?

NECUNOScutUL : Mai ai vreo întrebare ?

ANDREI : Cum îl cheamă ?

NECUNOScutUL : Ce te privește ?

ANDREI : Poate-l cunosc.

NECUNOScutUL : Hahaha ! Iar e o chestie pe care o știi. Trebuie să-ți provoc o mică deziluzie. N-ai de unde să-l cunoști pe ăsta. Omul a fost închis.

ANDREI : Înțeleg. Cred că nu circulă prea multă lume pe-aici.

NECUNOScutUL : Prea multă ? Nimeni. Aproape nimeni. E o stație la care se coboară rar. Nu prea ai de ce să cobori aici. E un loc foarte frumos, e adevărat. Gîmpul, dealul, drumul. Și vîntul ăsta care suflă întruna. Dar trebuie să cobori din autobuz. Ca să afli. Și nu prea ai motive s-o faci. Mai ales că la o stație mai încolo e un han cu tot ce-i trebuie unui suflet rătăcit.

ANDREI : Înțeleg.

NECUNOScutUL : Înțelegi foarte repede.

Poate mă faci și pe mine să-nțeleg ceva.

Ce cauți pe-aici ?

ANDREI : Poftim ?

NECUNOScutUL : Nimic.

2

(Lumina tăcută a unei explozii. Lumină pe arlechin. O ușă. Dincolo de ușă e un început de salonaș intim. De ușă se apropie Iulia. O deschide. Un moment de ezitare. O ușă întredeschisă. Prin deschizătură se vede capul lui Iulici. Dincoace de ușă se află Andrei.)

IULIA : Cine ești ?

ANDREI *(obosit)* : Iulia ?

IULIA : Și ce dacă sînt Iulia ? Cine ești dumneata ?

ANDREI : Sînt cel care a adus adevărul.

IULIA : Ce este adevărul ?

ANDREI : Atunci, cel dintîi a ieșit din cameră. Iar cel de-al doilea l-a urmat.

IULIA : Care e numărul trei ?

ANDREI : Maxim.

IULIA : Țasta e numărul ?

ANDREI : Nu. Patru.

IULIA : Andrei ?

ANDREI : A fost un căpitan odată. Umblase mult pe-o navă lată.

IULIA : Dar îi venise cu sifon. Și-atunci mai zise și pardon.

ANDREI : E-n regulă. Întotdeauna mi-a fost teamă că o să mă-neure cu parola asta.

IULIA : Intră. *(Iulia deschide ușa. Andrei intră. Iulia îi face semn să se așeze într-un fotoliu, pe urmă dispare și reapare împingînd o măsuță pe roțile. Andrei a rămas tot în picioare.)* Cred că ești obosit. Ești tras la față și ai cearcăne. Așază-te aici. În fotoliul ăsta. E mai departe de fereastră.

ANDREI : Sînt cam jegos. O să-ți murdăresc fetoliul.

IULIA : N-are nimic. Bei ceva ? Am pregătit o sticlă de rom. Pentru cel care o să vină. Și o gustare. N-am găsit cine știe ce. N-am decît brînză, măsline și pastramă.

ANDREI : Mulțumesc. Nu vreau să mănînc. Dar, de băut, aș bea ceva.

IULIA : Îți place romul ?

ANDREI : E tare — e bun. Bei cu mine ?

IULIA : Eu nu prea beau... Dar ciocnesc un pic. *(Un moment de liniște. Iulia toarnă romul.)* Noroc !

ANDREI : Poftim ?

IULIA : Noroc !

ANDREI : E o chestie de care am nevoie.

IULIA : E o chestie de care toți avem nevoie. Așa cred.

ANDREI : Înseamnă că eu am nevoie cu precădere. Planurile sînt îngropate în parc. Lîngă vechiul debarcader. Trei castani de la începutul potecii. Și cinci de la stînga spre dreapta. Dar nu cred că mai ai ce face cu ele. Depozitele au fost bombardate.

IULIA : Depozitele ? Bubuiturile acelea îngrozitoare au fost ale depozitelor ?

ANDREI : Da. S-a ales praful de ele. N-ai aflat încă ?

IULIA : Nu. De-aici e destul de departe pînă la depozite. Am auzit niște bubuituri. Au fost cam multe. E adevărat. Dar m-am gîndit că au căzut mai multe bombe. Cred că așa se aude cînd cad o mulțime de bombe.

ANDREI : Probabil că n-ai mai auzit bombardamente. Ți-ai fi dat seama că bombele nu fac așa. S-a făcut o gaură mare cu fel de fel de moloz în ea.

IULIA : Și au murit o mulțime de oameni, nu-i așa ? Întotdeauna mor o mulțime de oameni. Cînd vine o nenorocire. Nu mai bei un pahar ? Cred că ți-ar trebui un bărbat. Cu care să bei. Îmi pare rău. Nu sînt un partener, nu-i așa ? Am să transmit, totuși, planurile. Poate o să folosească la ceva.

ANDREI : Transmite-le. Te rog să le transmiți. Chiar dacă s-au bombardat depozitele. Aș vrea să se știe. Că trebuia a fost făcută. Pînă la capăt.

IULIA : Așa spun și ceilalți patru ?

ANDREI : Ceilalți patru nu mai există.

IULIA : Nici unul ?

ANDREI : Nici unul.

IULIA : Au murit ? Toți patru ?

ANDREI : Toți patru. Am fost arestați. Toți cinci. La ultima noastră întîlnire. Într-o casă din fundul grădinii. Pe urmă am fost închiși. În fort. Într-un fort vechi. În spatele parcului.

IULIA : A, clădirea aia cu un paznic la intrare.

ANDREI : Da. Clădirea aia cu un paznic la intrare. Fortul a fost bombardat. Cred că a fost bombardat din greșeală. Dracu' știe cu ce seamănă, de acolo, de sus. S-a ales praful de el. Ai văzut ceva ras de bombe ? N-am cum să-ți explic. Dacă n-ai văzut. Și cred că n-ai văzut prea multe bombardamente.

IULIA : De asta ești așa de trist. Ai slăbit. Și ai cearcăne la ochi. Nu-i așa ?

ANDREI : E-n regulă. Trebuie să mă întreb asta. Cum de mai trăiesc. De ce mai trăiesc. Am evadat. Trebuia să evadeze cineva. Ca să transmită planurile. Nu crezi ?

IULIA : Nu fi supărat pe mine. Pentru că trebuie să te-ntreb, totuși. Cum ai evadat ? Ai fost urmărit ?

(Lumina tăcută a unei explozii acoperă totul. Lumina se stinge.)

ANDREI : Da. De trei inși. Mă luau cu rîndul. Mai întîi a fost unul mic și negricios. Cu o pălărie de vinător. Țista m-a așteptat la vreo sută de metri de fort. Lîngă banca aia fără un picior. Și m-a urmărit pînă la ieșirea din parc. Acolo a apărut al doilea. Avea o servietă de profesor. Purta și niște ochelari. Era cu tot dichisul. Dar avea ceva de găinar. Țista m-a dus tot parcul. Al treilea a apărut la ieșire. Unul gras și lenes. Gîfția și minca tot timpul semiaște. Țista m-a dus pînă la o circumă. „La cocoșul vesel”. O știi ? E lîngă rondul de trandafiri. Pe urmă a început caruselul. Cînd am vrut să ies în Piața Primăriei. Au apărut toți trei. Acolo sînt multe străzi. Și cred că le-a fost frică să nu mă piardă. Dar a început bombardamentul. Și au fost omorîți toți trei. Toți trei. A venit un val de schije. Nu știu de unde veneau. Schije. Dar veneau întruna. Cînd s-a mai potolit, m-am întors. Există un rise, nu-i așa ? Poate că cineva a fost numai rănit sau s-a împiedicat și a căzut. Dar nu e nici un rise. N-am venit cu coada după mine. Totul e-n regulă. Toți trei sînt morți. Poate mai sînt încă acolo. Grasul e ceva mai greu de recunoscut. L-au lovit o mulțime de schije.

IULIA : Îți pare rău deăștia trei, nu-i așa ?

ANDREI : I-am văzut prea de aproape. La urma urmei, au murit din cauza mea. Poate că n-au avut nici un chef să mă urmărească. Poate au vrut să stea cu nevasta. Sau să-și înșele nevasta. Sau să joace biliard. Sau să bea un pahar de vin prost. Au murit prea mulți oameni astăzi. Asta e nenorocirea.

IULIA : E o evadare ciudată. Teribil de ciudată. Și ideea lui Valentin... Poate e prea logică.

ANDREI : Așa cam sînt ideile inventate după ?

IULIA : De ce-mi pui întrebări ? Vrei să-ți dau răspunsuri ? Vrei să fii obligată să-ți dau răspunsuri ? Vrei să știi dacă te cred ? Cred că nici nu vrei să știi asta. Nu vrei ! *(Incel.)* Nu trebuia să vrei.

ANDREI : Bine. O să spun eu cuvîntul. Trădare, nu-i așa ? Așa e cuvîntul ? Taci ? Poate că e mai bine să taci. Ai fi vrut altfel. Așa cum am făcut planul. Dar planul s-a dus dracului. Dintr-o prostie. Pentru că e război. Și cînd e război cad bombe și mor oameni. Cred că vorbesc prea mult. Ai fost foarte amabilă. Cu romul și gustarea.

IULIA : Probabil că vrei să mă convingi. Nu e nevoie. Sint convinsă. Și o să fie și alții convinși. Sint sigură că o să fie și alții. O să fie o mulțime de oameni. Dar nu știu dacă o să-ți folosească la ceva. Pentru că tu va trebui să dovedești întruna. Întruna ! Întruna ! Întruna !

ANDREI : Nu pot să dovedesc nimic. Toți sint morți. Și paznicii și prizonierii. Cred că te pregătești să plîngi. Poate că ar fi mai bine să te stăpînești.

IULIA : Și nu e nici o soluție ? Absolut nici una ?

ANDREI : Întotdeauna există o soluție. Totul e s-o găsești. Și după aia să poți să-i dai drumul. Aș putea să mint. Să spun că am evadat altfel. Înțelegi ? Altfel.

IULIA : Și de ce-mi spui mie asta ? Vrei un complice ?

ANDREI : Nu. Nu vreau nimic. Au murit prea mulți oameni astăzi. Ca să-mi scap pielea eu o minciună.

IULIA : E greu ?

ANDREI : N-are nimic.

IULIA : Îmi place vorba asta — nimic.

ANDREI : Mai vreau un rom. Se poate ? Și o țigară bună, dacă ai, din întîmplare, o țigară bună.

3

(Din nou, lumina tăcută a exploziei. Lumina se destramă. Stația de autobuz. Andrei, Necunoscutul.)

NECUNOScutUL : Ce cauți pe-aici ?

ANDREI : Eu ?

NECUNOScutUL : Dumneata.

ANDREI : Aș putea să te întreb același lucru.

NECUNOScutUL : Ai o memorie destul de scurtă. Ți-am spus acum două ore. Aștept pe cineva. Un bărbat.

ANDREI : Bărbatul cu valiza. Misteriosul necunoscut.

NECUNOScutUL : Nu e necunoscut. Îl cheamă Andrei.

ANDREI : Poftim ?

NECUNOScutUL : Andrei.

ANDREI : Andrei ?

NECUNOScutUL : Ce te miri atît ? N-ai mai auzit de numele asta ?

ANDREI : Nu e un nume prea rar, nu-i așa ?

NECUNOScutUL : N-am făcut statistică. Îmi dai leul ăla ? Să-mi încerc norocul la telefon.

ANDREI : Ia-l. Ți-am mai spus că n-am nevoie de el.

NECUNOScutUL : Cine știe... *(Se îndreaptă spre cabina telefonică. Se oprește brusc.)* Hei !

ANDREI : Poftim ?

NECUNOScutUL : Poate-l vezi pe Andrei. Să-mi faci un semn sau să mă strigi. Să mă anunți într-un fel. E-n regulă ?

ANDREI : E-n regulă.

(Zgomotul unei mașini. Zgomotul dispare. Necunoscutul se apropie de Andrei.)

NECUNOScutUL : N-a apărut Andrei ?

ANDREI : Nu. Ai vorbit ?

NECUNOScutUL : A sunat întruna, n-a răspuns nimeni și pe urmă blestematul ăsta de aparat mi-a înghițit leul.

ANDREI : Poate că a ridicat cineva telefonul. Dincolo.

NECUNOScutUL : N-a ridicat nimeni. L-am pus în furcă, pe urmă a făcut poc și-a înghițit leul. Înghite o groază de gologani telefonul ăsta. Păcat că nu ești de pe-aici. Ar fi putut să însemne că ai noroc.

ANDREI : Noroc ?

NECUNOScutUL : Hahaha ! Ai pierdut ocazia.

ANDREI : Ce ocazie ?

NECUNOScutUL : E un obicei al locului. N-ai de unde să-l știi. Îți vîră cineva o monedă în buzunar. Ca să-ți poarte noroc. Dacă ești într-o situație mai specială. Înțelegi ce vreau să spun. Dar trebuie să dai leul ăsta cuiva. Numai atunci îți aduce noroc. Ții minte ? Mi-ai spus că ești sigur că n-ai nici o monedă. Și pe urmă ai găsit leul. Mi-am zis că ți-l-a băgat cineva în buzunar. Dar mi-ai spus că n-ai mai fost pe-aici. Înseamnă că nu ți l-a băgat nimeni. Trebuie să fie o greșeală undeva.

ANDREI : Poate.

NECUNOScutUL : Sigur. Sint și eu sigur de ceva. Ascultă, ce dracu' învîrtești pe-aici ?

ANDREI : Aștept pe cineva.

NECUNOScutUL : Aici ? În pustietatea asta ?

ANDREI : Ce are ? N-ai spus că e un vînt care suflă-ntruna ?

NECUNOScutUL : Și ce dacă suflă ?
ANDREI : Am o întâlnire. Cu o femeie.
NECUNOScutUL : Lasă bancurile astea. Mai bine nu-mi spui nimic. Decît să-ncepi să-nșiri o poveste despre o femeie măritată și un bărbat gelos. Vă-nțilniți aici, vă plimbați pe sub copaci și pe urmă vă suiți în autobuz și vă gîndiți cu nostalgie la clipele minunate de-acum un sfert de oră.

ANDREI : Nu ne-am mai întâlnit aici, nu e măritată și nu știu cum o să fie cu nostalgia.

NECUNOScutUL : Bine. Numai să nu te-apuci să-mi reeți vreo poveste.

ANDREI : Dumnezeua ești cu poveștile. Cu unul Andrei care trebuie să aibă o valiză în mînă și pe care nu l-ai văzut niciodată.

NECUNOScutUL : Și ce-i cu asta ?

ANDREI : Nimic.

NECUNOScutUL : Cred că-ți par destul de caraghios, este ?

ANDREI : Te interesează ?

NECUNOScutUL : Nu știu. Cred că te-am văzut undeva. Sînt aproape sigur de asta. Că te cunosc foarte bine.

ANDREI : N-ai de unde să mă cunoști. Ți-am mai spus.

NECUNOScutUL : Da. Mi-ai spus. Și, totuși, mi se pare că te cunosc. Uneori mi se pare că te cunosc. Numai uneori, e adevărat.

ANDREI : Aici nu te-nțilnești cu nimeni. Și din cauza asta, poate.

NECUNOScutUL : Nu știu. Nu m-am gîndit la asta.

ANDREI : Ce liniște e...

4

*(Lumina tăcută a exploziei.
Lumină pe arlecchin. O masă, două scaune.
Andrei, Procurorul.
Pe masă e o lampă, a cărei lumină este îndreptată direct asupra lui Andrei. Din cînd în cînd, Andrei va căuta să-și scape fața de lumină, dar, de fiecare dată, Procurorul va îndrepta din nou lampa asupra lui Andrei.)*

PROCURORUL : Nu cred în lipsa de dovezi. Și nici în nevinovați fără dovezi. Vorbe de clacă.

ANDREI : Ai niște convingeri ferme. Ferme de tot. Unul e Ababi...

NECUNOScutUL : Îți arde de bancuri ?

ANDREI : Cu atmosfera asta de înmormîntare...

PROCURORUL : Cum ai spus ?

ANDREI : De înmormîntare.

PROCURORUL : Nu e rău zis.

ANDREI : Vreau o țigară. Se poate ?

PROCURORUL : Nu se poate. În fort ai fumat ?

ANDREI : Nu.

PROCURORUL : N-ai avut țigări ?

ANDREI : Ba da. Dar nu știam cît am să stau. Și n-am vrut să fiu forțat să stau fără țigări. Atunci rezisti mai greu. Și m-am gîndit că e mai simplu să nu fumez de la început. Asta nu depindea decît de mine.

PROCURORUL : Ai jucat tare.

ANDREI : N-are importanță.

PROCURORUL : N-are ? Poate că n-are. Acum sînt multe lucruri care n-au importanță. Pentru tine.

ANDREI : Vorbești de parc-aș fi mort.

PROCURORUL : Nu ești. Încă nu. Gata. S-a terminat. O singură formalitate. Cîteva întrebări. Se întimplă să apară o scîlpire de conștiință. Nu e cazul cu tine. Te anunț oficial că sînt ultimele întrebări pe care ți le pun în cadrul anchetei întreprinse de procuratură. Ai luat notă de această situație ?

ANDREI : Da.

PROCURORUL : Ai făcut parte din grupul celor cinci. Este exact ?

ANDREI : Da.

PROCURORUL : Grupul celor cinci a fost arestat în luna august a anului 1944. Este exact ?

ANDREI : Da.

PROCURORUL : Cine v-a trădat ?

ANDREI : N-a fost vorba de trădare. Cred că a fost o întimplare. Probabil că a fost recunoscut cineva dintre noi. Maxim, Liviu sau eu. Ceilalți doi erau din alt oraș.

PROCURORUL : Ce vi s-a cerut ?

ANDREI : Să trădăm numele șefului organizației.

PROCURORUL : Îl știi ?

ANDREI : Da.

PROCURORUL : L-ai trădat ?

ANDREI : Nu.

PROCURORUL : Te anunț oficial că e ultima întrebare a procuraturii. Recunoști că i-ai trădat pe ceilalți patru membri ai grupului ?

ANDREI : Nu.

PROCURORUL : Mai ai o posibilitate. Să revii asupra declarațiilor pe care le-ai făcut. Vrei să revii ?

ANDREI : Nu.

PROCURORUL : Nu ?

ANDREI : Nu.

PROCURORUL : E clar. E clar și restul. Ești vinovat de trădare. Unu la mînă. De participare directă sau indirectă la asasinarea celor patru ilegalști. Doi la mînă. De declarații false. Trei la mînă. Vrei să mai continui ?

ANDREI : Nu e nevoie.

PROCURORUL : Nu e. Voi cere pedeapsa cu moartea. În calitatea mea de procuror. E chiar așa cum ai spus tu — unul e Ababi.

ANDREI : Cu moartea ?

PROCURORUL : Cu moartea.

ANDREI : Ai niște convingeri ferme. Ferme de tot.

PROCURORUL : Am. Te deranjează ?

ANDREI : Mă deranjează. Ți trebuie convingeri, nu-i așa ? Azi o convingere, mâine alta. Și încet, încet, te cațări. Asta e nenorocirea. O mare nenorocire. Cînd vor să se cațäre. Neapărat, să se cațäre. Cei care au făcut ceva la viața lor. Pentru că atunci uită totul. Și întore totul pe dos. Și nu vor decît să se agațe de ceva. Și să fie răsplătiți. Mereu răsplătiți. Vor procente. Eu nu vreau procente. Pedeapsa cu moartea ? Fie și pedeapsa cu moartea. Ceilalți patru au murit. Eu am avut noroc. Am trăit dincolo de moartea lor. E bine și așa.

5

(Lumina tăcută a exploziei. Conturul lui Andrei.)

Stația de autobuz. Andrei, Necunoscutul.)

NECUNOScutUL : Cred e-ai auzit de Andrei și-ai uitat. A fost acuzat de trădare. S-a spus că în patrușpatru au murit patru oameni din cauza lui. Procurorul a cerut pedeapsa cu moartea, dar, pînă la urmă, totul a fost comutat pe o grămadă de ani. Și astăzi a fost eliberat. Înainte de termen. Cu mult înainte de termen. Cu foarte mult.

ANDREI : Și, de asta ești aici ?

NECUNOScutUL : Da.

ANDREI : Înțeleg. Ai găsit vreo dovadă nouă împotriva lui. Sau ai venit dintr-un spirit superior de justiție. Parecă așa se spune. Adică, ești supărat pentru că ești moral. Și pentru că i s-a dat drumul. Și vrei să-i spui că e pore sau așa ceva. O vorbă măreață. Că e un cîine de trădător, de exemplu.

NECUNOScutUL : Nu vreau să spun nimic. Aproape nimic. Andrei n-a vîndut pe nimeni. E o istorie cam complicată. A fost închis și-a ieșit din închisoare. Dar chiar în noaptea aceea s-a bombardat tot orașul. În cîteva rînduri. Stăteam într-o pivniță și număram exploziile. Dar pe urmă m-am încurcat. Pentru că a sărit în aer și un depozit de armament. S-a ales praful din multe lucruri. Și din

dovezile lui Andrei. Pentru că a avut nevoie de dovezi. Că e nevinovat. Dar n-a mai rămas nimic.

ANDREI : Și crezi că n-a trădat ?

NECUNOScutUL : Sint sigur de asta.

ANDREI : Sigur ?

NECUNOScutUL : Eram ziarist. Și mi s-a spus să scriu despre proces. Procesul n-a durat decît o singură zi. Dar în ajun am plecat la Lulu. S-ar putea să nu știu cine este Lulu. Lulu stătea cam la vreo cinci-zeci de kilometri de șosea. La spitalul unde era dactilografă. Că de-asta-i ziceam doamna doctor Lulu. Dar a dat un viscol peste noi și n-a mai mers trenul vreo două zile. Mi-am zis că nu e nici o nenorocire. Așa a zis și șeful. Adică să văd dosarul și să-l ard pe ticălos. Am luat dosarul și-am început să mă gîndesc la Lulu. Pentru că Lulu mă iubea. Sau o iubeam eu pe ea. Dar mi-a trecut cheful de Lulu. Pentru că mi-a sărit în ochi o chestie.

ANDREI : O prostie.

NECUNOScutUL : Aproape o prostie. Andrei a trebuit să demonstreze că nu e vinovat. Înțelegi ? Că nu e vinovat. Te-ai gîndit vreodată la asta ? Nimeni nu poate să demonstreze că nu e vinovat. Nimeni ! Și atunci am început să caut probele procurorului. Dar procurorul n-avea probe. Pentru că procurorul nu vroia decît un lucru. Ca Andrei să demonstreze că e nevinovat. Și atunci am început să-l caut pe procuror.

ANDREI : L-ai găsit ?

NECUNOScutUL : Tirziu. Foarte tirziu. Cînd nu mai era procuror. Lucra la o agenție Pronosport. L-am prins pe Ababi într-o dimineață. Ababi e numele procurorului.

6

(Lumina tăcută a exploziei.)

Lumină pe arlechin. Fragment dintr-o agenție Pronosport. În spatele tejghelei e Ababi, la o masă e Clientul. Brusc, izbucnește o muzică veselă.)

CLIENTUL (mormăind) : E adevărat că portarul de la dungații ăia e bolnav și are gripă și că n-o să apere duminică ? Sau, invers, că l-a lăsat nevasta și că el, de supărare, s-a apucat să bea ?

(În agenție intră Necunoscutul. Se apropie încet de Ababi. Clientul continuă să mormăie.)

CLIENTUL : Am pus x. Și a ieșit doi. La meciul cinci am pus unu și a ieșit x. Pentru că a fost vindut arbitru. Și s-a dus suta. O sută de mii. A câștigat o babă. N-a văzut în viața ei un meci. Nici nu știe ce-i aia gol. E bine ?

(Ababi abia acum îl vede pe Necunoscut.)

NECUNOScutUL : Dumneavoastră sinteți Ababi ?

ABABI : Vreo inspecție ? Imi arătați legitimația.

NECUNOScutUL : Am venit pentru o informație.

ABABI : În ce calitate ?

NECUNOScutUL : Fără nici o calitate.

ABABI : Ziarist ?

NECUNOScutUL : Și dacă nu sînt ?

ABABI : Ce dorești ?

NECUNOScutUL : Ți-am mai spus. O informație.

ABABI : Ce informație ?

NECUNOScutUL : În legătură cu Andrei.

ABABI : Andrei ?

NECUNOScutUL : Da, Andrei.

ABABI : Ești vreun neam cu Andrei ?

NECUNOScutUL : Nu.

ABABI : Prieten ?

NECUNOScutUL : Da.

ABABI : Și ce vrei ?

NECUNOScutUL : Ai cerut pedeapsa cu moartea. De ce ?

CLIENTUL : Fotbal... Ce este fotbalul ? Se cumpără un arbitru, se îmbolnăvește un portar, mai plouă, mai ninge... Și gata. S-au dus dracului gologanii.

ABABI : Cum dracu' de nu te-am cunoscut... Dacă tot ești prieten cu Andrei.

NECUNOScutUL : Ai cerut pedeapsa cu moartea. De ce ?

ABABI : Ai curaj acum. Ai curaj să dai din gură. De ce n-ai venit la mine atunci ? Cînd am fost procuror. Să mă fi întrebat atunci. Hahaha ! Ori ți-a fost frică ? Hahaha ! Acum ești formidabil ! Aici. La Pronosport. De ce n-ai fost formidabil atunci ? Acum ești demn ! Acum ! Hahaha ! Ți-ai scos capul ! Te-a apucat mila ! Și spiritul justițiar ! Pentru nenorocitul ăla de trădător.

NECUNOScutUL : Ești sigur că e trădător ?

ABABI : Dovedește că nu e. Dovedește !

NECUNOScutUL : Ești sigur că e trădător ?

ABABI : Hahaha ! Lasă chestiile astea. Ce vrei să-mi demonstrezi ? După atîția ani. Că am avut un interes special să cer condamnarea la moarte ? Il cunosc de mult pe Andrei. Dacă vrei să știi. De cînd eram puști. Și l-am admirat întotdeauna. Nu știu de ce. Nu mai țin minte. Dar știu un lucru. De la oamenii cinstiți pornesc cele mai mari porcării. Zici că puteam să-l cred ? Pe Andrei ? Nu puteam să-l cred. Îți închipui că a fost o

evadare dubioasă ? Te înșeli ! N-a fost o evadare dubioasă. Nici n-a fost măcar o evadare. I s-a dat drumu'. Pur și simplu, i s-a dat drumu'. De ce ? Poate-mi spui și mie de ce ? Dar să nu-mi înșiri basmele eroice ale lui Andrei. Hahaha !

NECUNOScutUL : Asta e tot ?

ABABI : Cum vrei să mai fie ? Asta a fost convingerea mea cinstită.

NECUNOScutUL : De asta ai cerut pedeapsa cu moartea ? Pentru că ai avut niște convingeri ? Nu e prea mult pentru niște convingeri ?

ABABI : Nu înțeleg. Ce rost are pălăvrăgeala asta ? Ce vrei ? Să-ți spun că-mi pare rău că am cerut pedeapsa cu moartea ? Nu-mi pare rău.

NECUNOScutUL : Nici măcar acum ?

ABABI : Nu. Și aș cere din nou pedeapsa cu moartea. Dacă ar reîncepe procesul și aș fi procuror. Am convingeri. Înțelegi ? Am convingeri ferme.

NECUNOScutUL : Am crezut că ai avut și altceva. În afară de convingeri. Cînd ai cerut pedeapsa cu moartea. Am crezut întotdeauna că au fost niște lucruri misterioase. La procesul ăsta. Dar n-au fost decît niște convingeri. Unul a avut niște convingeri și de asta l-a pus pe celălalt la zid. E foarte ușor să fii deștept. Și să faci teorii. Cînd celălalt e pus la zid. Cred că nu mai avem ce vorbi.

ABABI : Nici n-am avut ce vorbi.

NECUNOScutUL : Se poate. Înainte, oamenii credeau în blestem. Și unul ca mine ar fi blestemat. Pe unul ca dumneata. Între timp, oamenii au ajuns la concluzia că blestemele sînt o prostie. Păcat. Mare păcat. Bună ziua.

CLIENTUL : Sau, mai bine, să joc la Loto ? Bag mina în săculețul ăla și scot niște numere. Ce, e rău ? Dacă am o mină de aur ? Da' dacă n-am o mină de aur ? Și am o mină de... Să câștig așa, deodată, vreo sută, două de mii. Dacă pierd ? Dacă aș găsi pe cineva... Unu' deștept. Care să-mi zică ce-o să fie.

7

(Lumina tăcută a exploziei.
Lumina pe arlechin. Andrei, Necunoscutul.)

NECUNOScutUL : Mi-a părut rău de vizita asta. Dar am vrut să-mi explice și mie de ce a cerut pedeapsa cu moartea. Au zisem că Andrei o să fie eliberat. Mai

auzism de citeva ori. Dar s-a aminat mereu sau n-am auzit eu bine. Și, de fiecare dată, am venit aici, am stat și am plecat. De asta cunosc locurile. Poate că sint un caraghios și poate că Andrei n-are chef să dea de un necunoscut. Dar vreau să-i spun că am mers pe mîna lui. Că am mers tot timpul pe mîna lui.

ANDREI: Poate să-neerci telefonul ăla. Ziceai că mai ai o monedă.

NECUNOScutUL: Vrei să spui că te-am luat prea tare? Hahaha! Asta e calitatea mea. Te iau tare și te pun jos. Și mai am și o față bine-nfipțăntre urechi. Și asta ar fi cam tot. Hahaha! Să mai dau un telefon, ce zici? Și dacă iar îmi inghite leul, blestematul ăsta de telefon? Altul nu mai am. Dar nici asta nu e o afacere. Să stau eu el în buzunar.

ANDREI: E ceva important?

NECUNOScutUL: Observ c-ai început să-mi porți o grijă părintească.

ANDREI: Nu-i așa?

NECUNOScutUL: Nu-mi plac părinții adoptivi. Am fugit de la spital. Asta e adevărul. Și nu vreau să-și bată capul cu mine. Cred că am să apuc să mă întorc. Înainte de vizită.

ANDREI: Te-ai făcut doctor?

NECUNOScutUL: Nu m-am făcut nimic. Tot ziarist am rămas. Trebuie să-mi facă operație. Miine. Asta e tot.

ANDREI: Ce operație?

NECUNOScutUL: În fine... O chestie. Așa mi-au spus. Poate, mint, poate, nu. Sau n-am înțeles eu prea bine. Nu e exclusă nici varianta asta. Poate că am eu o obsesie. Dracu' să mă ia.

ANDREI: Ți-e frică?

NECUNOScutUL: Mie? Hahaha! Da. De ce să te mint... Îmi trec tot felul de prostii prin cap.

ANDREI: Dă telefon.

NECUNOScutUL: Cu ultimul leu? Merg pe mîna dumatăle?

ANDREI: Dă telefon. Repede.

NECUNOScutUL: Repede? Nu știu dacă are vreun chichirez. (*Necunoscutul se îndepărtează încet de Andrei. Se oprește.*) Merg pe mîna dumatăle?

ANDREI: Mergi pe mîna mea.

(*Se aude o frînă bruscă. Necunoscutul intră în cabină.*)

NECUNOScutUL (*la telefon*): Alo! Spitalul? Alo!

VOCEA LIVIEI (*de departe*): Andrei!

NECUNOScutUL: Alo? Spitalul? (*Lui Andrei.*) Hei! A răspuns!

VOCEA LIVIEI (*de departe*): Andrei!

(*Necunoscutul se apropie în fugă de Andrei.*)

NECUNOScutUL: Ai auzit?

ANDREI: Ce s-aud?

NECUNOScutUL: A strigat cineva: Andrei!

VOCEA DE LA TELEFON: Alo! Spitalul. Alo! Spitalul.

ANDREI: Telefonul! Răspunde!

NECUNOScutUL: A strigat cineva: Andrei! N-ai auzit?

VOCEA DE LA TELEFON: Alo! Spitalul. Alo! Spitalul.

ANDREI: Telefonul! Răspunde!

VOCEA LIVIEI (*de aproape*): Andrei!

VOCEA DE LA TELEFON: Alo! Spitalul.

(*Un clinchet. Vocea de la telefon nu se mai aude.*)

ANDREI: Imbecilule! S-a întrerupt.

VOCEA LIVIEI (*de aproape*): Andrei!

NECUNOScutUL: Auzi?

ANDREI: Ei și ce dacă aud?

VOCEA LIVIEI (*de aproape*): Andrei!

NECUNOScutUL: Auzi?

ANDREI: Cum dracu' vrei să n-aud?

NECUNOScutUL: Poftim?

ANDREI: Nimic. Și ce-o să faci acum?

NECUNOScutUL: Poftim?

ANDREI: Nimic.

NECUNOScutUL: Am înțeles. Abia acum am înțeles. Sint un idiot. N-ai mai fost pe-aici. E prima dată cînd vîi. De asta habar n-ai de nimic. Îl aștepti și tu pe Andrei. Ai aflat că i se dă drumul. Și ai inventat vreo dovadă nouă. Sau vrei să-i spui vorba aceea dulce: trădătorule! Și să-i demonstrezi că ai fel de fel de principii. Și pe urmă să te lauzi cu asta. Și să povestești nepoților. Să știe și ei ce tip grozav ai fost. Vrei să fii al dracului, nu-i așa?

VOCEA LIVIEI (*aproape de tot*): Andrei!

ANDREI: Nu vreau nimic.

NECUNOScutUL: Pleacă! Pleacă imediat de-aici. N-auzi?

(*Pe scenă a apărut Livia. E epuizată.*)

ANDREI (*încet*): Livia...

LIVIA: Am întîrziat groaznic, nu-i așa? Din cauza autobuzului. A avut o pană. Și am venit pe jos. Era să dea și o mașină peste mine.

ANDREI: Ai o monedă de un leu? Sau de trei. Pentru că i s-a întrerupt convorbirea. Vorbea la telefon. Dar acum nu mai vorbește.

LIVIA (*Necunoscutului*): Sinteți un prieten de-al lui Andrei, nu-i așa? Sau, în fine, un cunoscut. Am întîrziat groaznic, nu-i așa?

ANDREI: Are nevoie de o monedă. Sau două.

NECUNOScutUL: El e?

LIVIA: Autobuzul a avut o pană. Și am venit pe jos. Era să dea o mașină peste mine. M-ați așteptat împreună, nu-i așa?

NECUNOScutUL : Ei e ?

LIVIA : Habar n-am avut că sînt niște copaci pe-aiici. Și nici de cabina telefonică nu știam nimic.

ANDREI : Cred că vrei să stai puțin jos. Dar n-ai unde. E cîmp, și din cauza asta.

NECUNOScutUL (lui Andrei) : Dumneasta ești ?

LIVIA : E cîmp și sînt niște copaci și e și o cabină telefonică. Mai ții minte, Andrei ? Cînd ai scăpat din fort. Și ne-am întîlnit în piață. Sînt sigură că ții minte. Mi-a fost frică de tine. Am crezut că vrei să mă omori. Și tu ai vrut să mă salvezi, înțelegi ?

ANDREI (Liviei) : Îmi pare rău că n-ai unde să stai jos. Vreau să spun că e din cauza cîmpului. (Necunoscutului.) Ce zici de chestia asta cu monedele ?

LIVIA : Îmi pare rău că n-am monede. M-ai așteptat atît și eu n-am nici o monedă.

NECUNOScutUL : Autobuzul ? Parcă nu e autobuzul. (Lui Andrei.) Nu mai am ce să-ți spun, bătrîne. Parcă e totuși autobuzul. Sau nu e ? Ce drăcu' să-ți mai spun... E autobuzul. Hahaha ! Autobuzul ! Salut ! (Necunoscutul dispăre brusc de pe scenă. Și, tot așa de brusc, reapare.) Andrei !

ANDREI : Da.

NECUNOScutUL : Cred c-am vrut să-ți spun ceva și am uitat. Am uitat. Am uitat de tot. Autobuzul ! Gata. A ! Am

vrut să-ți spun Andrei și tu să-mi spui — da. Asta e tot. Salut.

(Necunoscutul dispăre.)

ANDREI : Hei ! Cum te cheamă ? Hei ! (Zgomotul unui autobuz care se oprește pentru o clipă, ca să pornească aproape imediat.) Hei !

(Zgomotul autobuzului crește, ca să se îndepărteze aproape imediat.)

LIVIA : Andrei !

ANDREI : Da, Livia.

LIVIA : Cine e ?

ANDREI : Poftim ?

LIVIA : Cine era ?

ANDREI : Un necunoscut.

LIVIA : Poftim ?

ANDREI : Un necunoscut.

LIVIA : Cred că l-am mai văzut pe undeva.

Dar nu știu unde. Nu știu deloc. A fost ridicol, nu-i așa ? Cînd s-au distrus și fortul și depozitele și ne-am întîlnit în piața Teatrului. Am crezut că ești jefuitor. Și am strigat după ajutor. Și te-am rugat să nu mă omori. Și m-ai trîntit la pămînt. Am crezut că vrei să mă omori. Și tu ai vrut să mă salvezi. E destul de caraghios, nu-i așa ? Ce spui de asta ?

ANDREI : Poftim ?

LIVIA : Ce spui de asta ?

(Lumina tăcută a exploziei. Conturul lui Andrei.)